

Všemohoucí Bože,
na přímluvu své věrné a tiché služebnice Anežky
požehnej našemu úmyslu žít novým, pravdivějším způsobem
a dáj,
sbycnom na cestě duchovní obnovy věrně vytrvali.
Osvobod nás pravdou a obnov tvář země.
Amen.

K A L E N D Á R I U M

1. slavnost Věch svatých

- 2. vzpomínka na všechny věrné zemřelé
- 4. sv. Marie Boromejského, biskupa

5. 31. neděle v mezidobí

- 9. svátek Posvěcení lateránské baziliky
- 10. sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
- 11. sv. Martina Tourského, biskupa

12. 22. neděle v mezidobí

- 15. sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
- 16. sv. Markéty Skotské
sv. Gertrudy, panny
- 17. sv. Alžběty Uherské, řeholnice

19. 33. neděle v mezidobí

- 21. Uvedení Panny Marie do chrámu
- 22. sv. Cecilie, panny a mučednice

26. slavnost Jeliše Krista Krále

- 30. svátek sv. Ondřeje, apoštola

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé - 2. listopadu

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici. Vzpomínka na mrtvé se koná při každém slavení eucharistie. Východní i západní liturgie věnuje určitý den zvláštní vzpomínce na všechny zemřelé. Po stanovení slavnosti Věch svatých na 1. listopad začíná se na Západě tato výroční vzpomínka na všechny věrné zemřelé slavit v následující den. Její slavení zavedl sv. Odilo, benediktinský opat z Cluny /900/, a brzy se rozšířilo i mimo benediktinské kláštery; od 14. století i v Římě. V Aragonii začali kněží slavit v ten den tři mše svaté za zemřelé; papež Benedikt XIV. tento zvyk potvrdil /1740/ a rozšířil na všechny kněze ve Španělsku, Portugalsku a Latinské Americe; v roce 1915 bylo toto devoleční rozšířeno pro celou církev.

Svátek Posvěcení lateránské baziliky - 9. listopadu

Lateránská bazilika, zasvěcená přesvatému Spasiteli a od roku 904 /po přestavbě/ také sv. Janu Křtiteli a sv. Janu Evangelistovi, je nejstarší papežský kostel a nese titul "matka a hlava všech kostelů látských /světových/ i celého světa". V přílehlém lateránském paláci sídlili papežové od 4. do 14. století. Baziliku dal postavit císař Konstantin a posvětil ji /324/ papež Silvestr I. Po požáru, zemětřesení a drancování byla během staletí

několikrát restaurována; naposledy v roce 1726. Konslo se v ní pět všeobecných církevních sněmů. Vlastní den posvěcení není známý, ale už od 12. století se výročí slaví 9. listopadu.

Svátek sv. Ondřeje, apoštola - 30. listopadu

Vocházal z Betseidy v Galileji, byl rybářem a patřil mezi učedníky Jana Křtitele. Když poznal Ježíše, přivedl k němu i svého mladšího bratra Simona Petra. Upozornil na chlapce, který měl pět chlebů a dvě ryby /Jan 6,8-9/ a spolu s Filipem zprostředkoval setkání pohanů s Ježíšem /Jan 12, 20-22/. Podle tradice hlásal evangelium v různých krajích a zemřel kolem roku 60 v Patrasu v Achaji /v dnešním Řecku/ přivázan na kříž ve tvaru písmene X.

. . . . .

ČTENÍ NA LISTOPAD

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

Každý má své slabé stránky

V pátek jsme spali do desíti. To bylo tím nočním pochodem. Když jsme konečně sešli do kuchyně, nebylo po slečně ani vidu ani slochu. Jen na stole stála konví s čajem a nemanžané chleby. "Chleba se sádlem!" olizoval se Stěpán. Snídalek jsme a venku svítilo slunko. "Dnes musíme připravit program na neděli," řekl Viktor, "musíme si vyzkoušet všechna čísla." - "A v komože si najdeme věci na přestrojení," řekla jsem. Stěpán si nacpal celý koutek chleba nojednou do pusy, aby byl brzy hotov. Ale já jsem si ještě nalila čaj a řekla jsem: "Nehltěj tak a nemluv s plnou pusou." Jen se na mě zašklebil. Tu se za námi ozvalo: "Napřed se uklízejí pokoje!" To byla slečna, která se právě vrátila z nákupu se dvěma plnými taškami. "Dobré jitro," pozdravili jsme. Na pokoje jsme si ani nevzpomněli, ale měla pravdu. "Spali jste jako dudkové," řekla a vybalovala při tom nákup. "To máte z toho nočního toulání." - "Kde je otec Tomáš?" zeptala se Miša. "Ten už toho dneška stihl spoustu," odpověděla jí slečna. "Napřed měl mái svatou, potom jel s automechanikem do lesa pro auto. Nešťěstí se dalo snadno spravit, takže ho nemuseli odťahovat. Jenom prý překl nějaký kabel." - "Ale kde je teď?" vyptávala se Miša. "Podívejte se," řekla slečna a otevřela okno na dvůr. Všichni jsme se vyklonili ven a Stěpán zavolal: "Hele, hele!" Miša mávala oběma rukama. "Nazdar, sedmi-spáji!" zdravil nás otec Tomáš a šel k nám. Měl na nohou gumové holínky a na sobě obrovský tmavomodrý pracovní plášť. V jedné ruce držel kartáč a ve druhé hadici na kropení zmrzliny. Myl totiž právě auto. "Kdo mi pomůže?" zeptal se. "Já, já," křičeli jsme jeden přes druhého a maali se ven. "A kdo bude uklízet?" volala za námi slečna. Slíbili jsme jí, že jekmile bude auto umyté, dáme se do uklidu. "Jen abyste nezapomněli," řekla. "Ne," volali jsme už z chodby. Viktor se zakuckal posledním soustem chleba, který si ještě honem strčil do pusy. Běla jsem mu ránu do zad a to pomohlo.

"Tolik pomocníků nojednou!" vítal nás otec Tomáš. "To si ani nezasloužím." - "I zasloužíte," řekla Miša a zeptala se: "Co máme dělat?" Otec Tomáš nám rozdělil práci. Miša a já jsme vyčistily okna ironem, vyprášily koberec a zsmetly podlahu v autě. Kluci dostali kartáč a tvrdou houbu a čistili kola. Byli jsme pořádně mokří, protože bylo horko a otec Tomáš nás několikrát pokropil z hadice. To jsme pak začali křičet a rozprchli se na všechny strany. Otec Tomáš na nás volal: "To jsou mi pomocníci!" Ale to nemyslel vážně, protože jinak jsme se všichni smažili, až se z nás kouřilo. Taky jsme si při tom povídali. "Včera to bylo prima," řekla Miša. "Vlastně to je dobře, že se auto rozbilo, aspon jsme se prošli v noci v lese." - "Taky se mi to líbilo," řekl otec Tomáš, "šlapeli jste ste-

tečně a vůbec jste se nebáli. Nebo báli?" mrkl na nás. "Héé," řekla Štěpán, "já se v noci nebojím. Dřív, když jsem byl malý, jsem nikdy nechtěl být někde potmě, ale teď už mi to nevadí. Strašidla přece nejsou!" - "A v noci jsou krásné vidět hvězdy," přidal se Viktor a už zase začal o Polárce a Velké medvědice. On už je takový, že pořád něco studuje. Já jsem řekla: "Moc příjemné to nebylo. Same bych v lese nezůstala ani za nic. A ty, Mišo, taky ne, jen se nedělej!" - "Sasa ne," zavrtěla hlavou. "ale byl s námi přece otec Tomáš, tak se nám nemohlo nic stát." - "I kdybych s vámi nebyl, sama bys nebyla," řekl jí otec Tomáš. "Já vím, ale Viktor, Štěpán a Mišo by mě nechránili tak jako vy," řekla a podívala se na nás, jako bychom byli úplně nic. Otec Tomáš se usmíval: "Tak jsem to nemyslel." Hned jsem věděla, kam míří. Vzpomněla jsem si na písničku "Každý den Pán mi sílu dává, píseň má je můj Pán. On se stal mým spasením, když kráčí s ním, nemusím se bát", ale neřekla jsem to, aby to nevypadalo, že se vytahuju. Řekla jsem jenou: "Když člověk věří v Boha, tak se vlastně nikdy nemusí bát." - "Jasně," přizvukoval Štěpán a ze své síly drhl své kolo, "já se taky nebojím!" - "Výborně," pochválil ho otec Tomáš. Všichni jsme honem řekli: "My se taky nebojíme!"

Nakonec se auto leskle odshore až dolů. Otec Tomáš nás pochválil, sáhl do kapsy a vytáhl čtyři švýcačky: "To máte za dobrou práci. A teď za slečnou!"

Ještě dobře, že doma taky pomáháme uklízet, aspoň jsme nevypadali jako úplně nemehle. Miša se dokonce nabízela, že umyje okna, ale slečna řekla: "Kdepak, ještě jsou docela čistá. Počkáme, až se víc zašpiní." Tak jsme jen vytřeli podlahu, utřeli prach a uklidili skříně. Při tom jsme u nás našly balíček bonbonů, které jsme si hned rozdělili. Kluci každou chvíli vrazili smetáčkem do dveří nebo do nábytku, až se to rozléhalo po celé domě. Aspoň bylo slyšet, jak jsme pilní. Nakonec jsme ještě srovnali přehozy na postelích a Miša narovnála obrázek, který visel nekřivo. Doma neuklízíme takhle pečlivě. Pozvali jsme slečnu, aby si pokoj prohlédla. Nečetěla chválou. To by měly slyšet naše maminky!

"Máte pro nás ještě nějakou práci?" zeptala se Miša. Kluci totiž ještě zametali chodbu a schody. "Můžete jít se mnou do kostela," řekla slečna, "je třeba utřít prach a dát nové květiny na oltář a k Panně Marii." - "Já budu utírat prach," hlásila se Miša. Mně řekla slečna: "Mito, ty bys mohla dojít k paní Bartošové pro keramičky, které mi slíbila na oltář. Zítra budou křtiny jejího vnoučka, tak chtěla, aby to v kostele bylo co nejhezčí." Měda chodím něco vyřizovat, a tak jsem souhlasila. "Půjdeš směrem do vsi a na nejbližší křižovatce odbočíš doleva. Paní Bartošová bydlí až na konci té úzké uličky. Májí číslo 215. Pozdravuj jí ode mě a popros o květiny." Přikývla jsem a těšila se, jak to všechno vyřídím. Myslela jsem si, že budu za chvíli zpátky. Ale to jsem se přepočítala! Ani se mi to nechce psát, protože se za to stydím. Ale slíbila jsem vám, že vám povyprávím všechno, co jsme prožili, a tak nemůžu vynechat ani tuhle příhodu.

Šlo jsem po ulici a všechny lidi zděvila, protože mi bylo veselo. Lidé se na mě usmívali a odpovídali mi, přestože mě neznali. Pobrukovala jsem si "Každý den Pán mi sílu dává". Na křižovatce jsem zahnala do té správné uličky. Byla tak úzká, že kdyby tudy šel člověk s hodně dlouhými rukama, mohl by se zároveň dotýkat domů po obou stranách. Nebo aspoň skoro dotýkat. Ani ta ulička není vydlážděná a chodníky tam vůbec nejsou. Domečky jsou malé a většinou mají okna na druhou stranu. Ulička se různě krouť. Když už jsem si myslela, že budu na konci a prošla zatáčkou, zůstala jsem stát jako přirazená. Uprostřed uličky stále veličanská kráva, kývala trochu ocáskem a dívala se na mě. To by tak moc nevádělo, kdyby nestála napříč přes ulici, takže měla hlavu u domku vlevo a zadkem se málem dotýkala protějšího. Zrovna nikde nešel kolez a kráva se ani nehýbla. "Jdi pryč," řekla jsem tiše, "pusť mě." Ale ona se jen dívala a přežvykovala. Popošla jsem k ní. Chtěla jsem zkusit, jestli bych kolem ní přece jen neprošla. Když jsem se trochu přiblížila, zvedla jednu nohu a dupla, až to zduňalo. Lekla jsem se a couvla. Neměla jsem odvahu se znovu přiblížit. "Mito, nebuď zbabělec," domlouvala jsem si, ale nohy mě neposlouchaly. Šnázila jsem se zyslet na to, že nejsem sama. "Pane Bože, ať jde

pryč," modlila jsem se. Ale kráva nic. Říkala jsem si, že Bůh nedovolí, aby mi kráva něco udělala, ale ani to nepomáhalo. Zlobila jsem se sama na sebe, ale nemohla jsem si pomoci. Nakonec jsem se otočila a šla zpátky.

Když jsem došla na hlavní ulici, nepadlo mě, co mi asi řeknou ostatní, že se bojím krávy, a vrátila jsem se. Byla ten pořád. Nejraději bych ji byla odstrčila, ale neodvážila jsem se. Bylo mi do braku. Šla jsem domů a hrozně jsem se styděla. Když jsem šla, všichni se divili, kde jsem tak dlouho. "Kde máš kytky?" ptale se slečna, "paní Bartošová nebyla doma?" Napřed jsem chtěla říct: "Nebyla," ale to by byla lež. Tak jsem se priznala, proč jsem se vrátila. Miša a Štěpán se pochopitelně začali hrozně smát: "Cože, ty se bojíš obyčejné krávy? To snad není pravda!" ale Viktor nevrál: "Pojďte, půjdeme všichni!" Ještě dlouho se smáli a já jsem se styděla.

Cestou měli Viktor a Štěpán plnou pusku řeči. Kráva, to prý nic není. Miša řekl: "No co, prostě projdeme kolem ní." Když jsme došli k té zedčice, kráva tam nebyla. To mi neměla dělat. Štěpán byl zklamaný a rozhlížel se na všechny strany, ale nikde ji neviděl. "No vide," řekl Viktor. "Ale předtím tu opravdu byla," pípala jsem.

Zazvonili jsme v čísle 215. Paní Bartošová nás vzala s sebou do zahrady. Karafiáty už měla připravené ve kbelíku s vodou. Byly nádherné. Paní Bartošová řekla: "Počkejte, donesu vám štávu. Máte chuť?" - "To jste moc hodná, děkujeme," řekli jsme. Každý jsme dostali oklenici výborné domácí malinové štávy. Paní Bartošová mi pak dala kytici a řekla: "Zitra budeme mít křtiny našeho Boozíka. Přijдете se podívat?" - "Určitě," řekli jsme. Pak jsme ještě jednou polskovali ze štávy a ze karafiátů a šli jsme. Ani cestou zpátky jsme však krávu nepotkali.

"No vide," radovala se slečna, když jsme konečně přišli. Postavili jsme karafiáty do vázy na oltáři. Bylo to moc krásné. Miša, Viktor a Štěpán utíkali do komory vybírat věci na přestrojení, ale já jsem ještě chvíli zůstala v kostele a modlila se: "Pane Bože, já vím, že jsi pořád se mnou. Stydím se, že jsem byla tak zbabělá. Prosím, pomoz mi, abych byla odvážnější. Anebo dej, ať už přišť žádnou krávu nepotkám. Ty to přece můžeš udělat. Amen." Utíkala jsem ze ostatními a myslela na to, co nám už tolikrát řekl náš pan farář: "Bůh nám pomáhá, ale musíme udělat všedhno, co je v našich silách."

O něco později ze námi do komory přišel otec Tomáš. Samozřejmě mu ti ostatní hned vyprávěli, co se nám přihodilo. Byla jsem úplně červená. Otec Tomáš řekl: "Každý z nás má své slabé stránky, proti kterým musí bojovat, a šito to určitě dělá. Nebo si myslíte, že ne?" Při tom mi položil ruku na rameno a moc hezky se na mě podíval. Byla jsem mu za to vděčná. I ostatní se mi přestali smát. O tom, jak jsem se modlila, jsem jim nic nerefle. Myslí, že to je jenom mezi Bohem a mnou.

"A co váš program?" zeptal se potom otec Tomáš. Všechno jsme mu pověděli a on nám ještě dal několik dobrých rad. Potom řekl Štěpán: "Musíme si to nacvičit." - "Tak to nebude překážet," smál se otec Tomáš. Smáli jsme se taky a vystříčili ho z komory ven. Pro jistotu jsme zamkli dveře, aby nikdo nezahlídl naše tejasství dřív, než bude čas.

/Pokračování/

D O P I S K L Á R C E

Milá Klárko!

Zdá se mi, že se mnou nejsi moc spokojená. Ve svém posledním dopise jsem Ti psal o tom, že nám všem nedokáže vysvětlit smysl života, a Ty se teď ptáš: "Může to udělat náboženství?" Zmiňuješ se o tom, že z knížek i z učebnic dějepisu znáš různá náboženství. "To je přece hrozný zmatek, takže všechno náboženství. Jak můžou něco objasnit?" ptáš se.

Především bych Ti chtěl říci: Přes všechny "zmatek" má většina náboženství jedno společné: Zeela vážně uznávají, že člověk není vrcholem všeho, že je veden nějakou vyšší silou. Chtějí člověka dovést k tomu Velkému a Svatému, co stojí za vším. Jistě, mezi lidmi je i mnoho pověr a strachu ze zlých duchů a podobně. Ale to nejdůležitější zůstává: Víra dává životu člověka orientaci a smysl. Dokud budou žít lidé, bude žít i náboženství.

Teprve v naší době se stalo módou odmítat všechny náboženství. Začalo to zhruba před dvěma sty lety, kdy zmizelo hnutí nazývané osvícenství nebo racionalismus. Snahou osvícenství bylo vysvětlit všechny věci samy o sobě, bez Boha. V minulém století osvícenství velmi prudce útočilo na víru. Karel Marx například říkal, že víra je člověku nepřátelská, protože mu slibuje pozemtné blaho a brání mu tak bojovat za svá práva tady na zemi. V dobách nacismu se říkalo: Nepotřebujeme náboženství ani modlitby, spoléháme na svého Vůdce a na sílu našeho lidu. Víš sama, Klárko, jak to nakonec dopadlo.

Ale říkám si někdy, jestli to není vina i věřících lidí. Hned Ti vysvětlím, jak to myslím.

Na jedné straně se víra často snažila zasahovat do oblastí přírodních věd. Například tehdy, když Galileo tvrdil, že se Země otáčí kolem Slunce a představitelé církve se domnívali, že se toto učení neslučuje s vírou. Nebo v minulém století v souvislosti s vývojovou teorií vyvstala otázka: Pochází člověk od Boha nebo se vyvíjel z opice? Dnes víme, že to je nesprávně položená otázka - anež se k ní ještě někdy dostaneme. Ale teď nechci odbočovat. Takovéto události vedly k tomu, že lidé začali víru odmítat jako překonanou. Zaměřovali některé nesprávné postoje představitelů církve s vírou smotnou. To je podobné, jako kdyby někdo odmítal medicínu proto, že někteří lékaři některé nemoci léčí špatně.

Druhá stránka je mnohem důležitější: Mnozí lidé odmítají víru proto, že věřící lidé nežijí přesvědčivě. Říkejí: I věřící jsou špatní, církev sama už tolikrát zneužila svou moc a svůj vliv. V tom mají pravdu, a my křesťané bychom měli tyto jejich výtky brát vážně. Ne však na ně mlčet. Můžete se zeptat: Odmítáte hudbu, protože je tolik špatných hudebníků, odmítáte sport, protože tolik sportovců dopuje? A dále: Co vám dává nevěra?

Víra je, Klárko, často těžká, ale vede nás na cesty, které nám poněkud alespoň vytuší smysl všech věcí. Nevěra se podobá zamčeným dveřím. Bere člověku naději, orientaci i radost. My však můžeme přes všechno těžké, co nás potká, necházet stále novou útlachou. Správně věřit se musí umět!

Zdraví Tě

Tvůj kmotr Karel

*****

Snad si to ani neuvědomujeme, ale vstupujeme do měsíce, na který budeme po letech vzpomínat. Je před námi událost, na kterou čekal český národ mnoho staletí - svatořečení blahoslovené Anežky Přemyslovny. Dáváme-li pozor, můžeme toho o ní v těchto dnech slyšet hodně - v řadě kostelů se koná nověna /to je devítidenní pobožnost s určitým zaměřením/, pouťníci se chystají na cestu do Říma, dokonce i v novinách se o svatořečení píše a část slavností by měla přenášet i naše televize. Tyto všechny projevy by však mohly být velice povrchní, kdyby naše duše na ně nebyla dobře připravena. Měli bychom přijmout svátost smíření a pobožností a oslav se účastnit nejen nověnek, ale především srdcem. Snažme se opravdu "být při tom", nenechat se rozptylovat ani rušit tím, co se nám třeba nebude zdát nejlepší, povznést se nad to, a naopak přijmout co nejvíce podnětů, které pomohou naší zbožnosti.

Před svatořečením se konají v různých kostelích nověny /3. - 11. 11./
 bude v kostele sv. Josefa na nám. Republiky třídní pobožnost /9. - 11. 11./
 se bude 11. listopadu ve všech kostelích slevit vigilie /předvečer/ svatořečení
 by se ve všech kostelích měly 11. 11. v 10 hodin na čtvrt hodiny rozeznít zvony

V den svatořečení /12. listopadu/
 budou slouženy mše svaté k počtě nové světice
 se ve 12 hodin opět na čtvrt hodiny rozeznají zvony
Po svatořečení bude v katedrále sv. Víta Otec kardinál sloužit slavnou mši sv. v sobotu 23. listopadu v 10 hodin, při níž bude posvěcena nová socha sv. Anežky Přemyslovny

Anežka svatořečení nepotřebuje - vždyť už je v nebi. Ale potřebujeme ho my. Každého z nás může postava naší nové světice něčím oslovit - ať už tím, jak se starala o nemocné a opuštěné, tím, že se uměla vadat vši světské slávy a bohatství nebo tím, jak usilovala o to, aby lidé žili ve vzájemném přátelství a pokoji v rodinách i v měřítku mezinárodním. Podle nás se společně ze šťastnou budoucností našeho národa, ze mír, ze posílení naší víry i lásky ke všem lidem.

A R O J :

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

V nemocnici

V létě jsem šla na těžkou operaci srdce. Bylo to pro mě dobrá příležitost, abych se naučila milovat. Začala jsem tím, že jsem se snažila pomáhat sestře a uklidila jsem čtyřicet dva nočních stolků. Potom přišel den operace. Bylo to chvíle, kdy Kristus žádal celou mou lásku. Po operaci jsem měla všude kolem sebe samé rudičky a měla jsem velké bolesti. Cítila jsem se strachem sama a zirácela jsem odvehu. V té chvíli jsem si vzpomněla na Ježíše na kříži a myslila jsem na to, že jsem teď trošku jako on. Měla jsem ho tím raději milovat. Dvědosila jsem si, že nejsem sama, ale že mi Ježíš pomáhá, abych bolesti vydržela.

Dolores, Itálie

Dort

Se svými sourozenci jsem dostala kus dortu. Vzala jsem si největší díl. Bratr řekl: "Ty si vezmeš vždycky největší!" Chtěla jsem mu napřed říci: "Kdybys tu byl býval první ty, mohl sis největší kus vzít sám." Ale pak mě napadlo: "Blahoslavení chudí, neboť jejich je království nebeské." Tak jsem si to s bratrem vyměnila.

Maria, Německo

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY